

Warszawa, dnia 4 grudnia 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 1250/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz

SR (del.) Izabela Kościarz - Depta

protokolant: sekretarz sądowy Paulina Smoderek

4 przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 28 listopada 2023 r.

5 sprawy M. C. (1), syna W. i Z., ur. (...) w M.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 23.07.2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami

7 na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 26 maja 2022 r. sygn. akt VIII K 65/21

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.180 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciąża go połową wydatków w postępowaniu odwoławczym, które w pozostałej części przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1250/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

<p>1. CZEŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 26 maja 2022r. w sprawie sygn. VIII K 65/21.</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	

# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.1.1.		M. C. (1)	Uczelnia (...) podjęła się odbudowy zniszczonego obiektu – fakt odnosi się do czynu z art. 108 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opieki nad zabytkami	Dokumentacja fotograficzna, kopia dziennika budowy; umowa o roboty budowlane ; ekspertyza dotycząca stanu technicznego budynków stajni na terenie (...) , odpis decyzji (...)	979-1043; 1068

				Wojewódzkiego Konservatora Zabytków, dokumentacja powykonawcza,	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2.1.	j.w.	Motywacja do zniszczenia zabytku- zapewnienie bezpieczeństwa osób bezdomnych przebywających w zabytkowym budynku, wynikająca z poprzednich negatywnych doświadczeń oskarżonego spowodowanych wypadkiem przy pracy jakiemu uległ pracownik podległy oskarżonemu. Powyższe odnosi się do czynu z art. 108 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.	Umowa o pracę, protokół oględzin, protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy	1093- 1101	
0.12.2. Ocena dowodów					

<p>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>2.1.1.1.</p>	<p>Dokumentacja fotograficzna, kopia dziennika budowy; umowa o roboty budowlane ; ekspertyza dotycząca stanu technicznego budynków stajni na terenie (...), odpis decyzji (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, dokumentacja powykonawcza,</p>	<p>Powyższe dowody są wiarygodne . Świadczą o tym, że Uczenia (...) odbudowała zniszczone segmenty budynku za kwotę ok. 2.000.000 zł.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody niewzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1.	Umowa o pracę, protokół oględzin, protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy.	Wskazane dokumenty świadczą o tym, że w dniu 31.12.2003 r. uległ śmiertelnemu wypadkowi przy pracy pracownik podległy oskarżonemu. Jednak okoliczność ta nie stanowiła motywacji zniszczenia przez oskarżonego zabytkowego budynku w dniu okresie od 10-15 czerwca 2020 r. Motywacja do zniszczenia zabytkowego budynku została w sposób prawidłowy ustalona przez sąd I instancji jako motywacja natury komercyjnej związana z chęcią pozyskania terenu pod dalsze inwestycja prywatne kierowanej przez oskarżonego uczelni.	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Apelacja obrońcy zarzuca:	# zasadny	
3.2.	1. obrazę przepisów postępowania,	# częściowo zasadny	
3.3.	tj. art. 4 k.p.k.	# niezasadny	
3.4.	art. 7 k.p.k. art. 193 § 1 k.p.k.		
3.5.	i art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na samodzielnej,		
3.6.	bez		
3.7.	przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego,		
3.8.	wadliwej ocenie tego, czy segmenty nr (...), (...)		
3.9.	(błędnie oznaczone przez sąd jako (...)) położone na nieruchomości przy ul. (...), ze względu na swój stan, w dacie czynu, posiadały wartość historyczną w stopniu wystarczającym dla uznania ich za zabytek w rozumieniu art. 3 ust.1 pkt 1 w zw. z art.		

13 ustawy z dnia 23.07.2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2022. 840) podczas gdy ustalenie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych skutkujących przyjęciem, że przedmiotowe segmenty miały walor zabytku w znaczeniu materialnym, w sytuacji gdy ich stan skutkował utratą waloru autentyczności i pozbawieniem ich wartości historycznej w stopniu wymaganym dla uznania za zabytek w znaczeniu naturalnym, co mogło mieć i miało wpływ na treść orzeczenia, albowiem przeprowadzenie postępowania zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 4, art. 7 i art. 193 § 1 k.p.k. wymagało ustalenia przedmiotowych

	<p>okoliczności przy pomocy dowodu z opinii biegłego, a nadto stan w.w. obiektów sprawiał, że utraciły one wartość historyczną wymaganą dla przypisaniu im cech zabytku;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Sąd I instancji nie naruszył art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. art. 193 § 1 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. Dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Na tej podstawie doszedł do słusznego wniosku o winie oskarżonego w</p>			

ramach
postawionego
mu zarzutu
popelnienia
przestępstwa z
art. 108 ust. 1
ustawy z dnia
23 lipca 2003
r. o ochronie
zabytków i
opiece nad
zabytkami.
Oskarżony w
dniach 10-15
czerwca 2020
r. w W. przy
ul. (...) pełniąc
funkcję rektora
Uczelni (...) im.
(...) korzystając
z uprawnień
wynikających z
zajmowanego
stanowiska i
sprawowanego
formalnego oraz
faktycznego
kierownictwa
nad działaniami
podległych mu
osób dokonał
zniszczenia
zlokalizowanego
tamże zabytku w
drodze
mechanicznej
rozbiórki
prowadzącej do
demontażu i
usunięcia
większości
elementów
budowlanych
stanowiących o
historycznym
charakterze
budynku, co
skutkowało
utrata waloru
jego dawności.

Na podstawie decyzji (...)nr rejestru zabytków : (...)z dnia 28 grudnia 2000 r. obiekt XIX stajni podzielonej na segmenty (...) wchodzącej w skład (...) i system podziemny (obiekty i urządzenia doświadczalnej podziemnej produkcji zbrojeniowej z okresu międzywojennego) związany z działalnością (...) , wraz z murowanym ogrodzeniem w W. w przy ul. (...) zostały wpisane do rejestru zabytków. W uzasadnieniu wpisu konserwator podał, że teren (...) związany jest z długimi i bogatymi tradycjami przemysłowymi sięgającymi XIX wieku, kiedy funkcjonował tu zakład produkcyjny firmy (...) (...). W okresie międzywojennym działał na tym terenie zakład wojskowy (...)

obejmująca warsztaty różnego rodzaju, w tym prototypowe służące konstruowaniu i produkcji prototypów uzbrojenia polskiej konstrukcji m. in. karabin przeciwpancerny zaprojektowany przez inż. J. M.. Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami zabytek to - nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową. Konserwator dokonując wpisu do rejestru

zabytków
budynku XIX
wiecznej stajni
wykazał więc
dlaczego
zachowanie tego
budynku leży w
interesie
społecznym ze
względu na
posiadaną
wartość
historyczną. „ O
uznaniu danego
dobra za zabytek
przesądzą
względy
materialne, nie
formalne. W
konsekwencji o
tym, czy mamy
do czynienia
z zabytkiem,
decydują cechy
obiektu
(przedmiotu) i
jego
właściwości, nie
zaś decyzja
administracyjna
(wpis do rejestru
zabytków).
„Ustawa nie
przewiduje jako
konstytutywnej
cechy zabytku
wymogu
wpisania go
do rejestru.
Okoliczność, że
dany przedmiot
w nim nie
figuruje, nie
przesądza o tym,
że nie stanowi on
zabytku. Rejestr
ten natomiast
pełni funkcję
odwrotną,
mianowicie wpis

do rejestru
przesądza o
zabytkowym
charakterze
przedmiotów w
nim
wyszczególnionych
(por. M. Kulik,
A. Szczekała,
Odpowiedzialność
karna...)." Zły
stan techniczny
segmentów
stajni nie miał
wpływu na ocenę
czy stanowi ona
zabytek skoro
art. 6 ustawy o
ochronie
zabytków i
opiece nad
zabytkami
stwierdza, że
ochronie i opiece
podlegają
zabytki, bez
względu na stan
ich zachowania.

Tym samym
brak było
podstaw do
zasięgnięcia
opinii biegłego
w celu ustalenie
czy zniszczone
przez
oskarżonego
obiekty XIX
stajni na terenie
(...) spełniały
cechy zabytków,
gdyż okoliczność
ta została już
stwierdzona
prawomocną
decyzją o wpisie
do rejestru
zabytków. Nie
zachodził więc

wypadek
opisany w art.
193 § 1 k.p.k., na
który powołuje
się obrońca w
apelacji, bowiem
stwierdzenie
okoliczności
mających istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
sprawy nie
wymagało
wiadomości
specjalnych
biegłego. O
uznaniu za
zabytek
zniszczonych
przez
oskarżonego
dwóch
segmentów XIX
stajni
wchodzących w
skład (...)
decydował
prawomocny
wpis do rejestru
zabytków.

Oskarżony
wiedział o tym,
że pochodzący
z XIX wieku
budynek stajni
(...) jest wpisany
do rejestru
zabytków i
świadomie
podjął decyzję
o zniszczeniu
dwóch
segmentów od
strony
wschodniej ul.
(...) w W..
Okoliczność tę
wykazał sąd I
instancji

powołując się na treść podpisanej przez oskarżonego umowy dzierżawy z dnia 24 sierpnia 2018 r. (akt notarialny A (...), k-11 akt sprawy) zawartej z E. P. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...), gdzie w § 2 ust. 3 tej umowy oskarżony M. C. (1) działający w imieniu właściciela gruntu - Uczelni (...) (następnie Uczelni (...)) im. (...) z siedzibą w W. oświadcza, że segmenty stajni numer (...) wpisane są do rejestru zabytków, o czym dzierżawca został powiadomiony. Argumentację sądu I instancji należy rozwinąć powołując się na dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Są to przede wszystkim:

-upomnienie z dnia 5 maja 2017 r. od Prezydenta miasta (...) W. dla Uczelni (...) (potem Uczelnia

(...)
reprezentowanej
przez
oskarżonego o
tym, że prace
zlecone przez
konserwatora
zabytków dla
poprzedniego
właściciela
gruntu - Agencji
Mienia
Wojskowego
zostały
wykonane w
segmentach
A,B,C
zabytkowych
stajni
wchodzących w
skład (...) ale nie
zostały
wykonane w
segmentie D.
Stan segmentu D
nie zmienił się
od poprzednich
ogłędzin.
Oskarżony został
wezwany, jako
przedstawiciel
właściciela
gruntu, do
niezwłocznego
wykonania tej
decyzji. Prace
miały polegać na
tym, że: należy
przywrócić
nośność
konstrukcyjną
budynku
poprzez
odtworzenie
ściany północnej
segmentu D.
Naprawić i
odtworzyć
zniszczone
elementy

drewnianej
więźby dachowej
pokrycia
dachowego
segmentu D.

Wymienić
zniszczone
odeskowanie
dachu.

Uzupełnić
zniszczone
fragmenty
pokrycia
dachowego.

Wymienić i
uzupełnić
zniszczone
rynny i rury
spustowe.

Uzupełnić i
wymienić
zniszczone
obróbki
blacharskie.

Uzupełnić
ubytki gzymsów
wieńczących w
celu
prawidłowego
ułożenie
obróbek
blacharskich.

Usunąć
roślinność z
korony. Prace
należało
wykonać metodą
odtworzeniową z
użyciem takich
samyh
materiałów, jak
oryginalne, o
tych samych
parametrach;
(k- 203, Tom 2)

- pismo z dnia
29 maja 2017 r.
podpisane przez
oskarżonego o

tym, że Uczelnia W. (następnie Uczelnia (...)) im. (...) podjęła działania zmierzające do wykonania prac zabezpieczających budynek przed dalszym niszczeniem. W tym celu trwają ustalenia z wykonawcą, który takich zabezpieczeń dokona zaś Uczelnia dokonała zabezpieczenia folią budowlaną tego budynku przed dalszą degradacją w związku ze zbliżającym się sezonem jesiennie - zimowym; (k-220)

Z treści powyższych dokumentów wynika, że oskarżony miał świadomość, jaki charakter (...) stajni podzielony na segmenty (...). Wiedział o tym, że stanowi on zabytek wpisany do rejestru zabytków. Segmenty zabytkowej stajni niszczały pomimo decyzji

nakładających
obowiązek ich
zabezpieczenia
na każdego
właściciela
gruntu, czyli
także gdy
właścicielem
gruntu od 20
11 r. była
Uczelnia W. a
następnie, po
zmianie nazwy
Uczelnia (...).
Oskarżony
reprezentujący
właściciela
gruntu, nie
wykonywał prac
zabezpieczający
zleconych przez
konserwatora
zabytków i
dopuścił do
dalszego
niszczenia
budynku
zabytkowej
stajni. W dniu
24 sierpnia 2018
r. oskarżony
podpisał umowę
dzierżawy z E.
P. prowadzącą
działalność
gospodarczą pod
firmą (...) a
w marcu 2020
r. wypowiedział
umowę
dzierżawy. Już
po
wypowiedzeniu
umowy
dzierżawy w
dniu 7 kwietnia
2020 r. firma
(...) uzyskała
decyzję
konserwatora

zabytków o
przeprowadzeniu
robót
budowlanych
zabytkowej
stajni hal (...) w zakresie i w sposób określony w projekcie budowlanym remontu budynku stajni w zespole dawnej Stajni L. (k- 235).
Z treść tej decyzji wynika, że z uwagi na długotrwały brak zabezpieczenia przed warunkami atmosferycznymi dachu hali nr (...) oraz pożar w hali (...) elementy drewniane dachów w obu halach są w stanie katastrofalnym.
W związku z tym planowane jest rozebranie pozostałości dachu w hali nr (...) i usunięcie porażonego drewna w obu halach.
Zaprojektowanie lekkiej więźby ze stali. W hali nr (...) gdzie zniszczona więźba była pierwotna, planowane jest

wkomponowanie pojedynczych oryginalnych elementów starej więźby w nowe wnętrze, jako detal - świadek, bez jakiegokolwiek funkcji konstrukcyjnej. W hali nr (...) planowane jest odtworzenie ścian zewnętrznych frontowej i części tylnej, prace z wykorzystaniem oryginalnej cegły oraz z użyciem cegły nowej o identycznych parametrach jak historyczna, wyeksponowanie lica ceglanego, hydroizolacja, drenaż opaskowy analogiczny, jak w halach (...). Oskarżony w dniach 10-15 czerwca 2020r. polecił zniszczenie hali skrajnej od strony wschodniej ul. (...) i hali sąsiedniej określanych jako (...) i (...) przy użyciu koparko-ładowarki, co potwierdza protokół oględzin z dnia

15 czerwca 2020
r. Z protokołu
wynika, że
prowadzone są
prace
rozbiórkowe
przy hali.
Rozebrano w
całości halę nr
(...) oraz większą
część hali (...) w 2/3 długości,
pozostały 3 osie
od strony hali
nr (...). Materiał
rozbiórkowy-
drewniane
elementy więzby
oraz cegły
mechanicznie
ładowane były
na samochody
ciężarowe i
wywożone poza
plac rozbiórki.
W trakcie prac
rozbiórkowych
nie było
kierownika
rozbiórki ani
tablicy
informacyjnej.
(k- 52)

Okoliczności te
świadczą o
celowym
działaniu
oskarżonego. Z
tego powodu
sąd I instancji
zasadnie
przypisał
oskarżonemu
popęlnienie
przestępstwa z
art. 108 ust.
1 ustawy o
ochronie
zabytków i

<p>opiece nad zabytkami, które jest przestępstwem umyślnym.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>2. obraza przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę, że oskarżony miał możliwość systematycznego zabezpieczenia zniszczonych segmentów przed dostępem osób trzecich, z pominięciem wyjaśnień oskarżonego, w jakich oskarżony wskazywał na brak możliwości skutecznego zabezpieczenia zburzonych obiektów przed dostępem osób trzecich oraz zeznań świadka A. O. złożonych na rozprawie dnia 22.11.2021r. w zakresie, w jakim świadek opisywał stan obiektu, podczas gdy zgromadzone dowody</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wskazywały, że nawet ogrodzenie terenu uniemożliwiło skuteczne zabezpieczenie przed dostępem osób bezdomnych, koczujących na terenie nieruchomości, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, albowiem doprowadziło do oceny, że zachowanie oskarżonego nie mieściło się w kategoriach stanu wyższej konieczności, co z kolei doprowadziło do naruszenia prawa materialnego tj. art. 26 k.k.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzut nie jest zasadny.

Sąd I instancji prawidłowo

ustalił, iż oskarżony miał możliwość zabezpieczenia zabytkowej stajni przed przebywaniem w niej osób trzecich. Należy za sądem I instancji powtórzyć, że istniała możliwość postawienia płotu i tablic ostrzegawczych lub zainstalowania monitoringu. Nie zachodzi stan wyższej konieczności w niniejszej sprawie gdyż oskarżony mógł przeciwdziałać obecności osób bezdomnych w budynku zabytkowej stajni na terenie (...) w inny sposób, niż poprzez wyburzenie dwóch segmentów tej stajni od strony wschodniej. Obecność bezdomnych osób na terenie zabytkowej stajni, w okresie kiedy właścicielem gruntu położonego przy ul. (...) w W.

była Uczelnia W. a następnie Uczelnia (...) potwierdził świadek A. O., któremu także był znany katastrofalny stan techniczny budynku. Stan ten pogłębiał się od 2011r. do 2020 r. Od 2015r. oskarżony, jako reprezentant właściciela gruntu, nie wykonywał prac zabezpieczających zabytkową stajnię przed dalszym niszczeniem, do czego zobowiązywały go decyzje konserwatora zabytków. W tym okresie dochodziło do systematycznej degradacji tego budynku. Gdyby oskarżony zabezpieczył budynek, w takim zakresie, w jakim nakazywały decyzje konserwatora zabytków to obiekt ten nie byłby odwiedzany przez osoby bezdomne. Z tych powodów należy uznać,

<p>że nie zachodzi w niniejszej sprawie stan wyższej konieczności zniszczenia dwóch segmentów zabytkowego budynku XIX stajni w (...) w celu uchronienia osób bezdomnych przed utratą życia lub zdrowia w wypadku gdyby zdecydowały się przybywać w tym budynku. Nie doszło też do naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. bowiem sąd I instancji ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>					
<p>zarzut</p>					
<p>3. obrazę przepisów postępowania , tj. art. 4 k.p.k. , art. 7 k.p.k. oraz art. 410</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="341 1798 571 1989"> <p># zasadny # częściowo zasadny</p> </td> <td data-bbox="571 1798 1477 1989"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="341 1989 571 2042"> <p># niezasadny</p> </td> <td data-bbox="571 1989 1477 2042"></td> </tr> </table>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		<p># niezasadny</p>	
<p># zasadny # częściowo zasadny</p>					
<p># niezasadny</p>					

k.p.k. poprzez pominięcie wyjaśnień oskarżonego co do jego osobistych doświadczeń związanych z nieszczęśliwymi wypadkami w przeszłości, a nadto błędną ocenę świadomości oskarżonego, iż podejmowane przez niego działania uprawnione były w świetle art. 31 ust. 5 ustawy Prawo Budowlane, z pominięciem m.in. treści oświadczenia złożonego przez oskarżonego w § 6.16 umowy dzierżawy (k 16 akt sprawy), co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i przypisania oskarżonemu umyślności w podejmowanym działaniu, podczas gdy ocena zgromadzonych dowodów dokonana w sposób swobodny, a nie dowolny z zachowaniem doświadczenia

życiowego,
wskazuje, iż
oskarżony
pozostawał w
usprawiedliwionym
przekonaniu o
zgodności z
prawem
podjętych
działań, co
mogło mieć
wpływ na treści
wyroku,
albowiem
właściwa ocena
dowodów w
tym zakresie
wskazuje na
konieczność
zastosowania
art. 29 k.k.
oraz wyłącza
możliwość
przypisana
oskarżonemu
działania
umyślnego
uniemożliwiając
przypisanie
oskarżonemu
czynu z art.
108 ust. 1
ustawy z dnia
23. 07. 2003
roku o ochronie
zabytków i
opiece nad
zabytkami
(Dz.U.
2022.840).

Zwięźle o
powodach
uznania zarzutu
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

Zarzut nie jest zasadny.

Sąd I instancji nie naruszył art. 4 k.p.k. , art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. bowiem wyjaśnienia złożone na rozprawie przez oskarżonego podlegają ocenie pod kątem ich wiarygodności przy zastosowaniu takich samych zasad, jak pozostałe dowody zgromadzone w sprawie. Oskarżony nie działał w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność czynu, o czym jest mowa w art. 29 k.k. Wniosek ten należy wyprowadzić z następujących okoliczności:

- Oskarżony znał treść decyzji dotyczącej wpisu budynku stajni dawnej (...) do rejestru zabytków gdyż w tej samej

umowie
dzierżawy z
dnia 24 sierpnia
2018 r. , na
którą powołuje
się obrońca,
stwierdza się,
że w dziale
księgi wieczystej
zostały
ujawnione
budynki z XIX
wieku
wchodzące w
skład (...) i
system
podziemnych
korytarzy
związany z
działalnością
(...) wraz z
murowanym
ogrodzeniem,
które zostały
wpisane do
rejstru
zabytków pod
numerem (...);

- Oskarżony,
jako
reprezentant
właściciela
gruntu był
adresatem
decyzji
dotyczącej
zabezpieczenia
budynku stajni -
vide decyzja z
dnia 23 marca
2015 r. Ministra
Kultury.
Minister nie
stwierdził
wygaśnięcia
decyzji
stołecznego
konserwatora
zabytków z dnia

25 października
2011r. nr
93K/11. (k- 50)

Z powyższych okoliczności wynika więc, że oskarżony był w pełni świadomy, że Uczelnia, którą reprezentuje ma obowiązek wyremontowania budynku zabytkowej stajni, tak jak to miała zrobić Agencja Mienia Wojskowego, poprzedni właściciel gruntu.

- Oskarżony budował w tym czasie szpital onkologiczny umiejscowiony także na terenie byłej (...) (...). Musiał więc znać przepisy prawa budowlanego:

-art. 31 ust. 5 mówiący o tym, że rozbiórka może zostać przeprowadzona tylko za zgodną konserwatora zabytków jeżeli budynek jest wpisany do rejestru zabytków;

- art. 39 ust. 2 mówiący o tym, że pozwolenie

na rozbiórkę
obiektu
wpisanego do
rejestrów
zabytków może
być wydane
po uzyskaniu
decyzji
Generalnego
Konservatora
Zabytków
działającego w
imieniu ministra
właściwego do
spraw kultury i
ochrony
dziedzictwa
narodowego o
skreśleniu tego
obiektu z
rejestrów
zabytków;

- art. 67 ust.
2 mówiący o
tym, że zły stan
techniczny, na
który w innym
przypadku organ
nadzoru
budowlanego
wydałby nakaz
rozbiórki nie
stosuje się w
przypadku
zabytku
wpisanego do
rejestrów
zabytków;

O braku
umyślności w
działaniach
oskarżonego nie
świadczy treść §
6 ust. 16 umowy
dzierżawy z
dnia z dnia
24.08.2018 r.
podpisanej z E.

P. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) (k-16), na który powołuje się obrońca w apelacji. Analiza treści wskazanego zapisu umowy prowadzi do wniosku, że oskarżony z jednej strony zastrzega, że remont dzierżawionych budynków XIX stajni powinien odbywać się po uzyskaniu stosownych zezwoleń i w ramach powszechnie obowiązujących przepisów prawa budowlanego a z drugiej oświadcza, że remont powinien odbywać się bez konieczności uzyskania dodatkowych zezwoleń z uwagi na groźbę zawalenia się segmentów. Z zapisu wynika więc, że kwestie rozbiórki budynku bez stosowanych zezwoleń oskarżony pozostawił decyzji

wydzierżawiającej.
Zakreślił jej
jednak krótki
termin na
wykonanie
remontu
zabytkowej
stajni gdyby
starła się o
uzyskanie
stosownych
zezwoleń.
Osobiste
doświadczenia
oskarżonego
związane z
tragicznym
wypadkiem przy
pracy podległego
mu pracownika,
jako motywacja
do zniszczenia
dwóch
segmentów
zabytkowej
stajni nie są
przekonywujące
skoro oskarżony
przez okres
blisko 5 lat nie
przeprowadzał
remontu
pomimo decyzji
konserwatora
zabytków i przez
ten czas był
świadomy
pogarszania się
stanu
technicznego
tego budynku.
Tak więc, Sąd
I instancji nie
naruszył art.
4 k.p.k. ,
art. 7 k.p.k.
oraz art. 410
k.p.k. oceniając
zgromadzony w

<p>sprawie materiał dowodowy.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony doprowadził do zniszczenia segmentów nr (...) i (...) (błędnie oznaczone przez sąd jako (...)) podczas gdy właściwa ocena takich działań, z uwzględnieniem dowodu w postaci decyzji (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 24.08.2020 roku prowadzi do wniosku, że w zaistniałym stanie faktycznym można mówić co najwyżej o uszkodzeniu w/ w obiektów, co miało wpływ na treść orzeczenia, albowiem właściwa ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, że</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

skoro orzeczono już o obowiązku przywrócenia obiektu do stanu poprzedniego nie można mówić o zniszczeniu, a w związku z tym wykluczone jest wymierzenie środków, o których mowa w art. 108 ust 3 i lub 4 ustawy z dnia 23. 07. 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.2022.840);

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzut nie jest zasadny.

Jak wynika z decyzji (...) (...) dnia 24.08.2020 r. (...) Wojewódzki Konserwator Zabytków z nakazał Uczelni przewrócenie do poprzedniego stanu zabytku wpisanego do rejestru poprzez odbudowę rozebranych

elementów hali
obiektu
określonego w
decyzji
wpisującej
zabytek do
rejstru w
technologii
tradycyjnej z
zastosowaniem
cegłał
pochodzący z
rozbiórki tego
budynku do dnia
31.08 2021 r.
i nadał tej
decyzji rygor
natychmiastowej
wykonalność.
Treść tej decyzji
nie potwierdza
argumentacji
obrońcy, aby
doszło jedynie
do uszkodzenia
budynku a nie
jego zniszczenia.
O tym czy doszło
do zniszczenia
czy też
uszkodzenia
budynku
decydują
okoliczności
faktyczne czyli
stan opisany
w protokole
ogłędzin miejsca
zdarzenia. Z
ogłędzin wynika,
że skrajny
segment
zabytkowej
stajni od strony
południowo-
wschodniej
został całkowicie
rozebrany – czyli
przestał istnieć
zaś z segment

sąsiedni został
rozebrany w
około $\frac{3}{4}$
długości.

Segment ten
stracił swoje
właściwości jako
element
zabytkowej
stajni. W tym
znaczeniu doszło
do zniszczenia
zabytkowego
budynku.

„Niszczenie”
rzeczy oznacza w
języku polskim
zachowanie
polegające na jej
unicestwieniu,
zniweczeniu,
zburzeniu,
spustoszeniu,
zużyciu
(całkowitym),
spowodowaniu
zepsucia,
spaleniu,
podarcia (por.
W. Doroszewski
(red.), Słownik
języka polskiego,
t. 10, Warszawa
1968, s. 1244;
W. Niedźwiedzki
(w:) J.
Karłowicz, A.
Kryński, W.
Niedźwiedzki,
Słownik języka
polskiego, t.
7, Warszawa
1919, s. 590;
M. Szymczak
(red.), Słownik
języka polskiego,
Warszawa 1996,
s. 363; Słownik
języka polskiego,

PWN <http://sjp.pwn.pl/szukaj/niszczyć>
z dnia 30 czerwca 2010 r.). Generalnie chodzi zatem o zachowanie skutkujące unicestwieniem niszczonego obiektu (M. Kulik, Przepięstwo i wykroczenie uszkodzenia rzeczy, Lublin 2005, s. 63; M. Kulik, A. Szczekała, Odpowiedzialność karna...). Tym bardziej mamy do czynienia ze zniszczeniem zabytku, w sytuacji kiedy rzecz zabytkowa została całkowicie fizycznie unicestwiona, tak jak jedna z hal zabytkowej stajni. Druga hala została rozebrana w znacznej części a więc utraciła swoje właściwości, jako element zabytkowej stajni. Okoliczności te świadczą o zniszczeniu budynku.

„W języku polskim uszkodzenie rzeczy oznacza zachowanie polegające na jej psuciu, spowodowaniu defektu, naruszeniu lub uszczupleniu jej substancji (W. Doroszewski (red.), Słownik..., t. 9, s. 722; W. Niedźwiedzki, Słownik..., t. 8, s. 388; M. Szymczak (red.), Słownik..., s. 583). Przyjmuje się, że znamię uszkodzenia przedmiotu oznacza naruszenie materii przedmiotu, które jednak nie prowadzi do całkowitego unicestwienia ani nie skutkuje utratą jego właściwości jako przedmiotu danego rodzaju. Innymi słowy zabytek zostaje uszkodzony wtedy, gdy została naruszona jego materia, a nie kiedy przestał on być zabytkiem”
Sąd odwoławczy powołuje się

na komentarz
Marka Kulika
do ustawy o
ochronie
zabytków i
opiece nad
zabytkami, w
którym
stwierdza: „Nie
jest trafny
pogląd, że
zniszczenie
zabytku polega
na takim jego
uszkodzeniu, w
którym
przywrócenie
stanu
poprzedniego
nie jest możliwe.
Taki pogląd
wypowiedział
Sąd Najwyższy
w wyroku z
dnia 24 czerwca
1993 r., III KRN
98/93, OSNKW
1993, nr 9-10,
poz. 64. Pogląd
ten spotkał się
w literaturze
z krytyką (M.
Kulik,
Przestępstwo...,
s. 65; M. Kulik,
A. Szczekala,
Odpowiedzialność
karna...)”. Jak
stwierdza
komentator:
„Rzeczywiście
prawdą jest,
że w wypadku
zniszczenia
zabytku
przywrócenie
stanu
poprzedniego
jest niemożliwe.
Jest to konieczny

skutek zachowania polegającego na skutecznym zniszczeniu. Jednak warto zauważyć, że przywrócenie stanu poprzedniego może być niemożliwe także i w wypadku uszkodzenia zabytku. Wydaje się wręcz, że w wypadku uszkodzenia zabytku przywrócenie stanu poprzedniego jest co do zasady praktycznie niemożliwe. Skoro bowiem cechą zabytku jest historycyzm, przywrócenie stanu poprzedniego, nawet w wyniku niezwykle starannych prac restauratorskich, w praktyce najczęściej stanowi nie tyle przywrócenie stanu poprzedniego, co jego upozorowanie. Zatem możliwość przywrócenia stanu poprzedniego zwykle nie

istnieje ani w
wypadku
uszkodzenia, ani
zniszczenia
zabytku. Jedyń
pod tym
względem
różnicą między
zniszczeniem a
uszkodzeniem
zabytku jest
zatem to, że w
wypadku
zniszczenia
zabytku
przywrócenie
stanu
poprzedniego
nie jest możliwe
nigdy, a w
wypadku
uszkodzenia –
prawie nigdy
(M. Kulik, A.
Szczekała,
Odpowiedzialność
karna...). Zatem
możliwość lub
nie
przywrócenia
stanu
poprzedniego
nie różnicuje
obu postaci
czynności
wykonawczej
omawianego
czynu
zabronionego”.
Jak wynika z
treści decyzji, na
którą powołuje
się obrońca,
(...) Wojewódzki
Konserwator
Zabytków
nakazał Uczelni
odbudowę
rozebranych
elementów

<p>obiekty i określił jakie są warunki tej odbudowy. Odbudowę przeprowadza się wtedy gdyż doszło do zniszczenia budynku czyli wtedy gdy nie ma możliwości jego naprawy.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności, iż oskarżony podjął działania zmierzające do przywrócenia obiektu do stanu poprzedniego, tj. do stanu znacznie lepszego niż przed zburzenia, zaś rozbiórka zniszczonego budynku była konieczna dla doprowadzenia do takiego stanu, ponadto pominięcie kosztów związanych z rozpoczęciem takich prac przez oskarżonego, co miało wpływ</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>na wymiar kary i możliwość zastosowania środków o których mowa w art. 108 ust. 3 lub 4 ustawy z dnia 23.07.2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. 2022.840) podczas gdy cele tych środków zostały już osiągnięte;</p>	
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Oskarżony miał obowiązek zastosować się do decyzji (...) (...) z dnia 24 sierpnia 2020 r. dotyczącej odbudowy zniszczonego budynku. Co oczywiste łączyło się to z bardzo dużymi nakładami finansowymi. Jak wynika z dokumentów, dołączonych do akt sprawy na etapie</p>	

postępowania
odwoławczego w
znacznej części
zostały już
odbudowane
zniszczone
segmenty (hale)
zabytkowej
stajni. Zgodnie
z art . 108
ust. 3 ustawy o
ochronie
zabytków i
opiece nad
zabytkami w
wypadku
zniszczenia
budynku, tak
jak w niniejszej
sprawie,
zasądzenie
nawiązki jest
obligatoryjne.
Bardzo duże
koszty
odbudowy sąd
odwoławczy
wziął pod uwagę
gdyż nie
uwzględnił
apelacji
prokuratora,
który wnosił
o podwyższenie
kwoty nawiązki.
Należy wskazać,
że pozwolenie
(...) (...) (...) (...) na prowadzenie
robót
budowlanych i
konserwatorskich
budynku
zabytkowej
stajni - hal (...) do (...) zostało
wydane E. P. i
tylko on mogła
remontować ten
budynek.

Oskarżony nie miał prawa wykonywać robót budowlanych gdyż nie posiadał decyzji konserwatora zabytków. Jak wynika z zeznań świadka T. W., obecnego w dniu 15 czerwca 2020 r. na miejscu zdarzenia roboty rozbiórkowe zlecone były prowadzone za pomocą koparko-ładowarki. Maszyna znajdowała się na miejscu zdarzenia zaś materiał rozbiórkowy ładowany był na wywrotki i wywożony poza teren nieruchomości. Natomiast zlecone E. P. przez konserwatora zabytków roboty budowlane i konserwatorskie zabytkowej stajni miały być wykonane metodą ręczną. (k- 108) Tak więc, oskarżony wydał polecenie mechanicznej rozbiórki zabytkowego budynku, sprzecznie z

<p>decyzjami konserwatora zabytków. Chociaż rozbiórka części budynku była nieodzowna w celu jego późniejszej odbudowy to sposób jej przeprowadzenia przez oskarżonego, bez dbałości o zachowanie historycznych elementów budynku, nie może zostać zaliczony na jego korzyść.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>6. obrazę prawa materialnego art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 23.07.2003r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. 2022.840) poprzez błędną wykładnię zniszczenia zabytku, podczas gdy w przypadku zniszczenia nie jest możliwe przywrócenie do stanu poprzedniego, co faktycznie ma obecnie miejsce, co miało wpływa</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>na treść wyroku, albowiem przywrócenie obiektu do stanu poprzedniego uniemożliwia wymierzenie nawiązki określonej w art. 108 ust. 3 w/w ustawy;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Został już omówiony w poprzednich punktach uzasadnienia.</p> <p>Należy jedynie podkreślić, że na podstawie decyzji (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 24.08 2020 r. Uczelnia - właściciel zabytkowego budynku, otrzymała nakaz przywrócenia do poprzedniego stanu zabytku poprzez odbudowę rozebranych elementów hal</p>	

obiektu określonego w decyzji jako budynek nr (...) w technologii tradycyjnej, murowanej z zastosowaniem cegieł ceramicznych pełnych pochodzących z rozbiórki tego budynku określając, że odbudowane hale mają mieć przywrócone proporcje, lokalizacje otworów okiennych i drzwiowych oraz konstrukcję dachu. Należy przywrócić pierwotny kształt dachów. (k- 162) Oczywiście jest, że przywrócenie stanu poprzedniego czyli jak wskazuje obrońca, takiego w jakim budynek stajni został zbudowany w XIX wieku nie jest już możliwe. Dlatego decyzja zlecała odbudowę określając jej warunki. Następnie decyzją (...) Wojewódzkiego Konserwatora

<p>zabytków z dnia 14 lutego 2022 r. termin wykonanie prac przedłużony został do dnia 31 grudnia 2022 r. (k-1042)</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>7. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wadliwym oznaczeniu poszczególnych segmentów obiektu wpisanego do rejestru zabytków (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków pod nr (...) (dawny numer rejestru (...)) decyzja z dnia 28.12.2000 roku , w ślad za ustaleniami (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków i oznaczeniem w dokumentach z k 125-136 akt sądowych oraz projektu budowlanego remontu (k-139) tj. przypisaniu błędnej numeracji poszczególnym segmentom: segmentowi nr (...) błędne</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

przypisanie numeru (...); segmentowi nr (...) błędne przypisanie numeru (...); segmentowi nr (...) błędne przypisanie numeru (...) a segmentowi nr (...) błędne przypisanie numeru (...) , z pominięciem decyzji z k- 162 akt sądowych, w której podkreśla się, że wskazane oznaczenie dokonane zostało w projekcie budowlanym byłego dzierżawcy obiektu oraz oznaczenia opisanego w umowie dzierżawy k 14,16 akt sądowych podczas gdy faktyczne oznaczenie jest odwrotne, tj. segmenty nr (...) nie zostały uszkodzone i znajdują się obecnie w stanie jak wiosną 2020 roku (na załączonej do apelacji dokumentacji fotograficznej będącej częścią ekspertyzy mgr

<p>inż. K. S. ujęto oznaczenie istniejącego budynku nr (...) zaś segmenty nr (...) są przywracane obecnie do stanu pierwotnego, co wprowadzenie nie ma znaczenia dla treści wyroku jednak ma znacznie dla ustalenia aktualnego stanu poszczególnych segmentów, w tym segmentów przywracanych do „stanu pierwotnego”.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zarzut jest zasadny.</p> <p>W dalszych decyzjach konserwatora zabytków odbudowywane hale są określane jako dwie hale od strony południowo-wschodniej ul. (...) w W.. Błąd oznaczenia wynikał z starej numeracji i</p>	

<p>braku obecności oskarżonego podczas oględzin obiektu przy obecności konserwatora zabytków.</p>		
<p>wniosek</p>		
<p>o dopuszczenie dowodu z:</p> <p>1) załączonych zdjęć odbudowywanego obiektu wraz z kopią dziennika budowy, a także umowy o wykonanie robót budowlanych (załączniki 1-3 do apelacji – celem wykazania działań podjętych przez oskarżonego, zmierzających do przywrócenia „stanu poprzedniego”;</p> <p>2) ekspertyzy dotyczącej stanu technicznego budynków stajni na terenie d. (...) (...) wraz z analizą dokumentacji archiwalnej sporządzonej przez mgr inż. K. S. (załącznik 4 do apelacji)celem wykazania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

utrąty wartości historycznej zburzonych obiektów budowlanych;

3) decyzji (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 14.02.2022 roku zmieniającej decyzje z dnia 6.07.2021r. (załącznik 5 do apelacji) określającej nowy termin wykonania prac polegających na przywróceniu do stanu poprzedniego na dzień 31.12.2022 roku;

4) opinii biegłego z zakresu ochrony zabytków w celu ustalenia czy budynek umieszczony w wojewódzkiej ewidencji zabytków pod numerem 1 a (dawniej numer (...)) w części dotyczącej segmentów (...) i (...) (błędnie oznaczone przez sąd jako (...)) spełniał w stanie jaki znajdował się przed dniem 10 czerwca 2020 rok definicje zabytku w

<p>rozumieniu ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, czy też ze względu na degradację utracił wartość historyczną;</p> <p>5) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p> <p>6) zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu;</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>1. Wniosek jest zasadny jedynie w części dotyczącej zapoznania się sądu odwoławczego ze złożonymi do akt sprawy</p>	

dokumentami
na etapie
postępowania
odwoławczego.

2.W pozostałej
części wnioski
nie są zasadne.

3.Na podstawie
art. 193 § 1 k.p.k.
sąd odwoławczy
oddalił wniosek
dowodowy
zawarty w
apelacji obrońcy
gdyż ustalenie
czy segmenty
stajni znajdujące
się na terenie
(...) położone
przy ul. (...) w
W. od strony
wschodniej
spełniały
definicje
zabytków nie
wymaga wiedzy
specjalnej
biegłego. Taką
ocenę można
przeprowadzić w
oparciu o
materiał
dowodowy
zebrany w
niniejszej
sprawie.

4. Wniosek o
uniewinnienie
oskarżonego nie
znajduje oparcia
w materiale
dowodowym
zgromadzonym
w sprawie gdyż
M. C. (1)
świadomie
podjął decyzję i

<p>polecił zniszczenie dwóch segmentów zabytkowego budynku wiedząc o tym, że jest on wpisany do rejestru zabytków.</p> <p>5. Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku nie jest zasadny gdyż materiał dowodowy jest kompletny i nie wymagał przeprowadzenia postępowania dowodowego od początku.</p>	
<p>zarzut apelacji prokuratora</p>	
<p>- rażące niewspółmierność środka karnego w postaci nawiązki przewidzianej w art. 108 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami orzeczonej w wysokości 30 tys zł , podczas gdy okoliczności sprawy świadczące o znacznym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>zawinieniu i wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynu, sposób zachowania oskarżonego i waga naruszeń ciężących obowiązków związanych z pieczę nad zabytkiem przemawiają za zaostreniem środka karnego w tym też celem dostosowania go do realnej wysokości spowodowanych nieodwracalnych zniszczeń;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Należy wskazać, że Uczelnia (...), którą reprezentuje oskarżony w znacznej części odbudowała zniszczony budynek . W związku z odbudową budynku poniosła koszty</p>	

w wysokości około 2. 000. 000 zł, co wynika z dokumentów przedstawionych przez obrońcę oskarżonego w toku postępowania odwoławczego. Skoro zostały poniesione wysokie koszty odbudowy to zdaniem sądu odwoławczego brak jest przesłanek do podwyższenia wysokości nawiązki. Pozostałe okoliczności obciążające oskarżonego, na które powołuje się prokurator zostały już uwzględnione przez sąd I instancji podczas wymiaru kary.

Zarzut

-naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treści orzeczenia, tj. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. polegające na nieustaleniu w sposób

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>obiektywny przez sąd wartości zniszczonego zabytku, w sytuacji gdy wymagało to wiadomości specjalnych z zakresu wyceny nieruchomości z uwzględnieniem przymiotu dobra kultury co skutkowało niemożnością poczynienia miarodajnych ustaleń w zakresie wymiaru nawiązki;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Należy wskazać, że zniszczone segmenty zabytkowego budynku już nie istnieją gdyż zostały odbudowane. Uczelnia (...), którą reprezentuje oskarżony, w związku z odbudową budynku</p>	

poniosła koszty w wysokości około 2 000 000 zł, co wynika z dokumentów przedstawionych przez obrońcę oskarżonego w toku postępowania odwoławczego. Jednym z kryteriów ustalenia wartości zniszczonego budynku jest odwołanie się do kosztów odbudowy. Podwyższenie wysokości nawiązki z uwagi na dotychczas poniesione koszty odbudowy budynku przekraczałoby stopień zawinienia oskarżonego. Z tych powodów brak jest przesłanek do podwyższenia wysokości nawiązki.

Wniosek

1. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości na okoliczności ustalenia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>wartości – w dacie czynu-budynku o zabytkowym charakterze umieszczonego w wojewódzkiej ewidencji zabytków pod numerem (...) (dawnej nr (...)) posadowionego przy ul. (...) w W.,</p> <p>2. a po uzyskaniu szacunku o dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia z pkt V poprzez orzeczenie stosownej nawiązki w wysokości 75 % ustalonej wartości zniszczonego zabytku</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski nie są zasadne.</p> <p>Sąd odwoławczy na podstawie art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k.; art. 170</p>	

§ 1 pkt 4 k.p.k.
oddalił wniosek
dowodowy
zawarty w
apelacji
prokuratora
gdyż dowód z
opinii biegłego
nie był przez
niego powołany
przed sądem I
instancji
pomimo, że
prokurator mógł
go wtedy
powołać.
Ponadto
ustalenie
wartości dwóch
zniszczonych
segmentów
zabytkowej
stajni
znajdującej się
na terenie (...)
położonych przy
ul. (...) w
W. od strony
wschodniej w
dacie 10-15
czerwca 2020r.
nie jest już
możliwe gdyż
segmenty w
takiej formie, w
jakiej
znajdowały się
przed
zdarzeniem już
nie istnieją.
Zostały
rozebrane a
następnie
odbudowane.
Koszt odbudowy
poniesiony przez
Uczelnię
Medyczną jest
jednym z
kryteriów

<p>ustalenia wartości zniszczonych segmentów. Dotychczasowa wartość odbudowy wynosiła ok. 2.000.000 zł. Ze względu na poniesione dotychczas koszty odbudowy podwyższenie kwoty nawiązki nie jest celowe gdyż przekraczałoby stopień winy oskarżonego.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu</p>	

<i>pierwszej instancji</i>		
<i>0.11.</i>	Przedmiot utrzymania w mocy	
<i>0.1 Wina i kara</i>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>1. ustalenia faktyczne są prawidłowe;</p> <p>2. kara jest dostosowana do zawinienia;</p> <p>3. wysokość zasądzonej nawiązki jest proporcjonalna do kosztów, jakie poniosła Uczelnia (...) w związku z odbudową zniszczonych segmentów zabytkowej stajni wchodzącej w skład (...) wpisanych do rejestru zabytków;</p>		
<i>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		

0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3.	O kosztach procesu sąd		

	<p>odwoławczy orzekł na podstawie art. 633 k.p.k.</p> <p>O opłacie sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.</p>
7. PODPIS	
SSO Ludmiła Tułaczko SSO Zenon Stankiewicz SSR (del. Izabela Kościerz- Depta	

Załącznik nr 1

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i nawiązka
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Załącznik nr 2

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość nawiązki		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana